

FILIP TAMÁS

Egy bilincs, ajándékba

Bepókhálózza, amit üresnek érez,
 zugokban pormacska kölyköket
 nevel, megpuhítja a bicikligumit,
 a számláról minden pénzt leemel,
 tüzes kis mozdonyokat küld, hogy
 fájdalmat húzkodjanak az ideg-síneken,
 és pusztá árnyakkal dönti le a test-erődök
 elkocsonyásodott falait.

Váratlanul

hozzád is becsönget, pedig már régóta
 kulcsa van. Hoz ajándékba egy bilincset.
 Letartóztatjátok egymást, és mentek
 világgá együtt, eleinte még szoltok néha,
 aztán, ahogy viharok vállára támaszkodva
 fölértek a kihunyó vulkán kráteréhez, egy
 szippantás elég a füstből, és gyógyultan
 távozik szátokból az utolsó lehelet.

Ne jusson eszünkbe

A víz talán oldott halakból áll.
 Csak úszkál önmagában,
 minden irányt összehurkol, aztán
 valahogy kibogozza a csomóit.
 Nem tudom, mivé oldódhat a víz,
 de minden bomlik tovább, forró
 atomok kergetik egymást, míg
 végül mind kihül, egy pontba
 húzódik vissza; csak ülünk a néhai
 partokon, és arra emlékezünk,
 ami nem volt soha. Mintha
 egy vízre írt verset temetnénk,
 csöndes imával kérve, ne maradjon
 belőle semmi, ne jusson
 eszünkbe újra, aztán magunkra
 záránk vérszomjas szobánk
 ajtaját, és a kulcsot kettéharapánk.

Fénymegálló

Reménycölöpökön álltam lábujjhegyen,
 vártam, jöjjön a Fényeshatos villamos.
 Pointilista festő ecsetjén egy pötty vagyok,
 némi nedvesség, meghatározhatatlan szín, mely
 ezeregy éjszakánként összeolvad a többivel.
 Isten, küldj tavaszi csomagot, és írd rá:
 „Rüglyáda”, a címem ismered, hadd
 bonthassam ki én, hadd láthassam, ahogy
 kirajzanak belőle a zöldek. Tudod, én
 mámor holnapra élek, Édentől keletre,
 Waterlootól délre, sik mezőn, dombon és
 hegyen, de legfőképp egy szigeten, ahol
 minden egyszerre van, méhek
 zsongják körül a virágzó fákat, és közben
 holt avart gereblyéz a szél kupacokba.

Akik nemet mondtak

(Takács Zsuzsa története alapján)

*A Grand Medál elűszott, vagy
inkább elsüllyedt, így stílusosabb.
Lidérces, parázsló versekért
akarták nekem adni, és angolul kellett
volna megköszönnöm, egy gondosan
kiválogatott, szmokingos-nagyestélyis
hallgatóság előtt. Győzködtek,
fogadjam el, méltó vagyok rá.*

*Nehezen vették tudomásul, hogy
nemet mondtam, sokszor rám
telefonáltak, volt, hogy éjszaka is, de
nem és nem, megmakacsoltam magam.
Aztán másoknál is próbálkoztak,
ígértek fűt-fát, de végül mindenki
kihátrált a megtiszteltetés elől.*

*Mi, akik nemet mondtunk,
lassanként kezdtünk egymásra
úgy gondolni, mintha összeesküvők
lennénk, kik félszavakból is értenek,
és vannak közöttük egyezményes jelek.*

*Mind egy hajóban ülünk,
keményen és reménytelenül
evezünk szemben az árral, mely
szüntelenül visszasodor a NEM-hez,
melyet újra meg újra ki kell mondanunk.*